

mende måneder, var jo, at vores fødevareminister var nødt til at sende loven ned til Bruxelles for at høre, om den er i orden i forhold til gældende EU-direktiver. Så var der kommet et svar tilbage, og så kunne ministeren derefter vedtage, hvornår loven skulle træde i kraft. Det lyder da ikke ret farligt, vel? Lyder det, som om der var nogen, der ville lide nogen anden skade af det, end at vi kunne blive lidt klogere? Og derfor spørger jeg igen, hr. Henning Grove: Hvorfor dette hastværk?

Formanden:

Er der flere ordførere, der ønsker ordet? Hr. Kristen Touborg.

Kristen Touborg (SF):

Den nuværende fødevareminister udtalte få dage før sin tiltræden som fødevareminister i en kronik i Fyens Stiftstidende den 20. februar 2000:

»Forbrugerne har ikke brug for luskeri, sådan som det skete, da reglerne om medicinrester i mad blev lavet om fra at være et totalt forbud til at tillade en vis mængde rester. Der er selvfølgelig ingen, der tror på, at den ændring er med til at give os renere fødevarer, og det hjælper ikke, at fødevareministeren gentager sin påstand om det modsatte. Det betyder bare, at forbrugerne mister tilliden til ham, og det er ikke, hvad der er brug for.«

Hvad er det, der nu har ændret sig så grundlæggende siden dengang? Hvorfor er det ikke længere den nuværende fødevareministers opfattelse, at et totalt forbud er bedre end at tillade en vis mængde medicinrester i maden? Hvorfor er det ikke længere ministerens opfattelse, at ændringen af EU-reglerne ikke vil give renere fødevarer? Hvorfor denne ændrede holdning til, at gentagelse fremmer forståelsen?

Socialdemokratiet afskaffede medicinresterne i går, men de genindfører dem i dag. Hvis mere medicin i maden er udtryk for Socialdemokratiets opfattelse af fødevarsikkerhed – ja, så siger jeg velbekomme!

Formanden:

Hr. Aage Frandsen som delt ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Det er jo en principiel sag, som handler om, hvad Folketinget skal gøre, når en del af Folketinget har kvajet sig så meget, at Folketinget

kommer til at vedtage en lov, som et flertal i virkeligheden ikke ville have vedtaget.

I den statsretlige litteratur har man overvejet: Hvad kan der gøres i en sådan situation? Hvad kan en minister gøre, når et lovforslag er vedtaget i Folketinget, men ikke stadfæstet? Der er ifølge litteraturen én ting, som man helt klart kan gøre, og det er det, man gør i øjeblikket, nemlig at man ved hjælp af et beslutningsforslag omgør en ikkestadfæstet lov. Det virker selvfølgelig lidt underligt på en almindelig borger som mig, at det kan lade sig gøre, men juristerne kan belære en om, at det kan det altså godt.

Men den statsretlige litteratur åbner også op for en anden mulighed, som jeg synes er dybt betænkelig, og som indebærer, at man fra ministerens side kan lade være med at stadfæste loven. Det var også de overvejelser, man gjorde sig i 1986, men dengang endte man altså med at sige fra Folketingets side: Vi laver et beslutningsforslag, for Folketinget skal selv rode sig ud af Folketingets selvskabte problemer.

Når regeringen nu ikke har overvejet den mulighed – jeg ved selvfølgelig ikke, om man har gjort det, men ikke fremsat forslag herom – at lade være med at stadfæste loven, og man også nåede til den samme konklusion i 1986, vil jeg godt spørge justitsministeren: Er det regeringens, justitsministerens og Justitsministeriets opfattelse, at den metode bevidst at lade være med at stadfæste en lov – vi har et eksempel på, at man ubevidst glemte at få en lov stadfæstet – ikke må anvendes? Jeg tror, det er vigtigt at få slået fast, at det skal man altså ikke gøre. Selv om det er skrevet for mange år siden, behøver det ikke at være rigtigt, så vil man fra Folketingets og regeringens side tilkendegive, at hvis man ikke ønsker at gøre et lovforslag, der ikke er stadfæstet, til gældende lov, skal det ophæves ved et beslutningsforslag og ikke bare ved, at regeringen konstaterer, at et flertal i Folketinget ikke vil have forslaget vedtaget.

Jeg mener, det er statsretligt vigtigt at få slået fast, at den metode, man anvender her, er den eneste rigtige, selv om man teoretisk set godt kunne anvende en anden, fordi den anden kan misbruges i en situation, hvor regeringen måske ikke er særlig interesseret i at få en lov gennemført, selv om Folketinget har vedtaget den, og så sjusker man lidt med at få den stadfæstet. Det vil jeg gerne have justitsministerens tilkendegivelse af, sådan at vi kommer på det rene med, at det er sådan, man skal gøre, og at det også er